

L. Domańska, S. Ruta

Klonowice, st. 11, gm. Czersk, woj.
bydgoskie, AZP 22-38/-

Informator Archeologiczny : badania 28, 5

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zabytki, zarówno na powierzchni, jak i w obrębie wykopów, zalegały w układzie bezkrzemienicowym. Niewielkie skupienie zaobserwować można jedynie na pograniczu wykopów II i III — ok. 5–8 m od skraju doliny. W układzie pionowym koncentruje się ono w dwu pierwszych warstwach: glebowej (pochodzenia antropogenicznego) oraz piasku ze żwirem i drobnymi kamieniami — do głębokości ok. 20–25 cm. Na przebadanym obszarze nie zarejestrowano żadnych obiektów archeologicznych.

Wydobyto łącznie 223 krzemienie i 1 fragm. ceramiki nowożytniej. Inwentarz krzemienny wykonany jest z surowców narzutowych bałtyckich. Dominują w nim techniki odlupkowe — zwykła i łuszczniowa. Wśród narzędzi zaobserwowano drapacze i skrobacze oraz fragmentarycznie retuszowany półsurowiec, a także surowe wióry ze śladami pracy. Wydzielono 6 zbrojników: 3 tylczaki, półtylczak, 2 fragm. Inwentarz ten można przypisać kulturze komornickiej i datować na wczesny mezolit.

Materiały przechowywane są w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Badania będą kontynuowane.

Klonowice, st. 11
gm. Czersk, woj. bydgoskie
AZP 22-38/—

Uniwersytet Łódzki Katedra Archeologii

Badania prowadziły dr L. Domańska i mgr S. Ruta. Finansowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Bydgoszczy i Uniwersytet Łódzki. Pierwszy sezon badań. Obozowisko mezolityczne.

Stanowisko położone jest na piaszczystym cyplu, ograniczonym od południa niecką jeziora Skrzynki Małe (w tej części już zarośniętą), a od wschodu — rzeką Wdą. Prace skoncentrowane były we wschodniej części stanowiska, w pobliżu rzeki. Założono 3 wykopy o łącznej powierzchni 45 m².

Przy południowej ścianie wykopu II, poniżej warstwy ornej, wystąpiło skupisko przepalonych kamieni niewielkich rozmiarów (do ok. 12 cm średnicy) w obrębie szaro-czarnej warstwy piaszczysto-żwirowej z domieszką humusu. W obiekcie tym nie znaleziono artefaktów pradziejowych. Łączyć go należy z działalnością człowieka w czasach nowożytnych. W pozostałych wykopach nie zaobserwowano żadnych obiektów.

Materiał zalegał w układzie bezkrzemienicowym subpowierzchniowo.

Wydobyto 313 krzemieni i 6 fragm. ceramiki nowożytniej. Inwentarz krzemienny wykonany został w całości z surowców narzutowych bałtyckich. Dominującymi technikami eksploatacji są odlupkowe — łuszczniowa i zwykła. Wśród zachowanych rdzeni przeważają formy łuszczniowe nad wiórowymi (rdzenie wiórowe jednopiętowe) i odlupkowymi zwykłymi. Zestaw narzędzi jest skromny: drapacz wiórowy, 3 skrobacze, półsurowiec fragmentarycznie retuszowany i ze śladami pracy oraz zbrojniki (tylczaki, półtylczaki, trójką). Wydzielono także 3 rylcowce. Zespół ten wykazuje nawiązania zarówno do kultury komornickiej, jak i grup postmaglemoskich.

Materiały przechowywane są w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Badania będą kontynuowane.

Kopiec, st. 4, gm. Annopol, woj. tarnobrzskie — patrz: środkowa i późna epoka brązu